

Și viu tot putrezesc

Răzvan Poșchin

un gând, un dor, un vânt trecut prin nesimțire
eu, mai antic ca ieri, ca secunda sinucisă de talpa altei secunde
privesc spre noaptea din depărtare, mai noapte ca noaptea de sub capul meu
nici zi nu este, nici noapte deplină
doar o anarhie între cele două, un fel de dimineață linsă de-o lehamite
mai dăunătoare decât orice alt lucru dăunător
deoarece nici tu nu-ți poți privi chipul în oglindă de teamă să vezi cum ești strivit sub talpa
neputinței de alți gândaci mai nevăzuți ca tine
mai ireali, mai reali sau poate doar creații cavalești
ale copiilor păliți de-o imaginație sumbră
și nici nu știu cum se face că-n boli pe care nici eu nu le cunosc
mă zbat să ies
de sub ninsorile pucioase căzute pe lăuntricul meu, în cantități inimaginabile
iar deseori sfârșesc din a mă lăsa pradă hienelor iernatice
pregătite oricând să mă sfâșie
în bucăți de carne putrezite
că și-atunci când omul este viu el poate putrezi
până la ultima bucată de carne, ultimul întuneric al lăuntricului